

VIRGINIA HENLEY

ULIUL ȘI PORUMBIȚA

THE HAWK AND THE DOVE
by VIRGINIA HENLEY

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Traducere: ANDREEA RADU

Carta de lectură

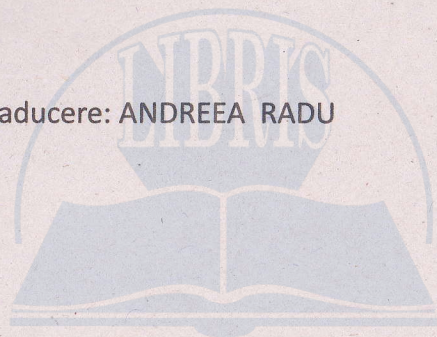
Carta de lectură

VIRGINIA HENLEY

ULIUL ȘI PORUMBIȚA

Editura MIRON

Traducere: ANDREEA RADU

VIRGINIA HENLEY

ULIUL ȘI PORUMBIȚA

THE HAWK AND THE DOVE
by VIRGINIA HENLEY

EMERSON

Capitolul unu

Cheltenham, 1586

Încă nu venise primăvara. Gheața tot mai împodobează malurile râului. Răsufierea cailor forma nori înghețați în aer, în timp ce doi tineri călăreți se întreceau în joacă pe o ultimă distanță scurtă înainte să ajungă la grajduri.

Înăuntru, căldura îi învăluia, iar mirosul de cal, de piele și fîn le ascuțea tulburător simțurile. Tînărul, atât de blond, îi luă frumoasei sale însoțitoare mâinile într-ale sale și o trase mai aproape. Știa că, dacă nu-i simțea pe loc gustul buzelor, ar fi înnebunit.

— Sara.

Îi rosti numele cu răsufierea tăiată, răgușit, acoperindu-i apoi gura cu a lui și sărutînd-o, un sărut pe care-l așteptau amîndoi de săptămîni întregi.

Acum, că erau lipiți unul de celălalt, nu mai puteau să se despartă. Ea îl cuprinse pe după gît cu brațe iubitoare, iar el o mîngîie pe spate, apoi, încet, îi cuprinse sîniile în palme și gemu, lăsîndu-se să cadă în fîn și trăgînd-o după el pe frumoasa care-l chinuia.

Sara era tentată să cedeze. Foarte tentată. Nu se mai simțise niciodată astfel. Corpul întreg ar fi vrut să i se topească în senzația lunguroasă care o cuprinsese.

— Andrew, nu. Nu putem.

— Te rog, Sara. Te rog. O să te cer de soție.

Tînărul îi acoperi din nou protestele cu buzele și încercă să-i desfacă nasturii rochiei de călărie. Reușise să

scoată prin gaică trei dintre ei cînd ea găsi forța să i se opună.

Nu că nu l-ar fi crezut. Știa că era un bărbat de cuvînt și că ar fi cerut-o de soție, dar și alții o ceruseră și nu se alesese nimic din cererile lor. Acum îl ținea strîns de mîini, ca să-i stăvilească pornirea. Rîse și ridică o privire plină de iubire spre el.

— Nici măcar nu m-ai întreat dacă vreau să mă mărit cu tine!

— Sara, draga mea, vrei să te măriți cu mine?

Cuvintele lui îi răsunară în minte, apoi scena se dizolvă într-o ceață strălucitoare, iar tînăra se uită spre fereastră, fără să vadă nimic cu adevărat. Își stăpîni lacrimile necurse și nedorite, înainte ca altcineva s-o vadă plîngînd. Ar fi preferat să moară!

Niște vrăjitoare! se gîndi Sara Bishop, abia stăpînindu-și vestitul său temperament. Strînse din dinți și se uită spre cele patru surori vitrege pe care le avea, toate adunate în frumoasa sufragerie a familiei. Cele mai mari, copii din prima căsătorie a mamei lor, aveau părul negru, erau subțiri și păreau aproape îngîmfate, sigure de locul lor în ierarhia familiei. Cele două surori mai mici decît Sara, din a treia căsătorie a mamei sale, aceea cu soțul ei actual, erau frumoase și blonde, răsfățate și egoiste pînă-n străfundul sufletului.

Se adunaseră toate ca să organizeze detaliile nunții ce se apropia, să facă liste cu oaspeți, să scrie invitații și să-și aleagă materialele pentru rochii. Mama lor, o doamnă de viță nobilă pe nume Mary Bishop, se retrăsese deja, fiindcă o încerca o migrenă. Nu fusese niciodată în stare să le facă față tuturor fiicelor ei în același timp.

— E o conspirație! se răsti Sara, iar părul de culoarea cuprului topit, palid, îi flutura pe umeri. Știți prea bine, fir-ar

să fie, că trandafiriul aprins mă face să par hidoasă, și exact de asta l-ați ales.

— Sara Spadă Wilde, nu mai blestema! se răsti Jane, care la cei douăzeci și doi de ani ai săi era cea mai mare dintre ele.

— Să nu-ndrăznești să-mi spui mie Spadă! Voi l-ați face și pe un sfînt să blesteme, strigă Sara exasperată.

— Un sfînt? rîseră surorile sale.

— Un sfînt? repetă și Jane. Poate odrasla diavolului, Spadă Wilde!

Rostise apelativul pe un ton apăsător, disprețuitor.

— Ți-ai cîștigat porecla, spuse Ann, cea mai tînără dintre ele, zîmbind răutăcios. Jane, e adevărat că, atunci cînd a murit tatăl ei, a cărat sabia lui cu ea peste tot și a insistat să doarmă cu ea în pat?

— E adevărat, și nu avea decît patru ani. Era atît de temperamentală încît conducea toată casa, o teroriza pe biata mama și era atît de rea încît a încercat să-i rănească pe servitori cu spada.

— Mă duc și iau blestemata aia de armă chiar acum, dacă nu tăceți! amenință Sara.

— Dacă mai vorbești așa, te spun tatei, amenință Jane la rîndul ei, ridicîndu-se de la masa de scris acum acoperită de liste uitate.

Camera i se păru deodată sufocantă Sarei. Vremea de primăvară fusese neobișnuit de caldă și apăsătoare. Acum, că se enervase, obraji i se îmbujorară și începu să respire sacadat, încercînd să-și potolească neastîmpărul. Sîinii frumoși, ridicați, îi tremurau din cauza agitației, iar sora ei mai mare, Margaret, îi privi cu invidie și spuse malițios:

— Culoarea părului ei e atît de țipătoare încît i-ar sta dezastruos în orice am îmbrăca-o. Știm toate că nu

culoarea rochiilor domnișoarelor de onoare a înfuriat-o, ci faptul că mica și scumpa de Beth a primit o cerere în căsătorie, iar ea, nu.

— Nu e cinstit! strigă Sara. Andrew trebuia să fie soțul meu. După ce s-au măritat Jane și Margaret, eu trebuia să urmez. Am aproape douăzeci de ani! Beth n-are decît cincisprezece.

Pe surorile ei le amuză copios răbufnirea sa.

— Trăiești într-un vis, Spadă Wilde. N-o să te ceară nimeni, niciodată. Irlandezul de taică-tu nu ți-a lăsat nici un sfanț zestre și toată lumea știe cît ești de excentrică, îi atrase atenția Jane.

Reverendul Bishop deschise larg ușa biroului său. Încerca de bună vreme să scrie predica pentru duminică. Fata aceea iar făcea necazuri. Ea era singurul ghimpe în coasta lui, într-o căsnicie altfel perfectă. Umbra sa lungă căzu de-a lungul podelei exact în momentul în care Sara striga:

— Irlandezul de taică-meu, dă-mi voie să-ți amintesc, a fost singurul cu care mama s-a măritat din iubire. Pe primul l-a luat pentru bani, iar pe ultimul, ca să fie respectabilă. Sînteți patru vrăjitoare geloase!

Tatăl fetelor rosti apăsător o comandă scurtă:

— Cere-ți scuze!

Sara se răsuci pe călcîie, cu o privire temătoare în ochi. După aceea, hotărîta să-l înfrunte, își îndreptă spatele și spuse încet:

— Îmi pare rău... îmi pare rău că sînt toate niște vrăjitoare invidioase.

Reverendul își curbă gura în jos, într-o expresie crudă, și ordonă fără să ezite:

— Aduceți-o aici. Puneți-o pe masă.

Sara păli cînd se simți luată pe sus. Ar fi reușit să scape de surorile ei mai mari, dar tatăl lor o prinse cu cruzime de ceafă și întinse mîna după nuiă. Cele două o ținură bucuroase, ca să primească bătaia pe care ele nu fuseseră niciodată nevoite s-o îndure. Materialul subțire al rochiei lui Sara și pantalonașii de pe dedesubt nu o apărau de usturimea provocată de nuiă mînuită cu mîna grea de reverend. Simți cum tot sîngele-i ajungea la cap, dar se încăpățîna să nu le dea satisfacție și să nu-i lase s-o vadă leșinînd.

— Treci în camera ta, domnișoară! ordonă în sfîrșit reverendul. Fata asta are semnul diavolului pe piele.

Cuvintele o urmăriră pe Sara în sus pe scări și deveniră scînteia care aprinse praful de pușcă al supărării ei, făcînd-o să jure că se va răzbuna.

Trînti ușa camerei sale și, fără să se oprească, se îndreptă spre fereastră, o deschise, apoi coborî pe trunchiul copacului imens din față și o luă la fugă spre grajduri. Luă un căpăstru, nu pierdu vremea cu șaua, urcă pe Sabat și, aplecîndu-se în față ca să-și ferească posteriorul ce încă ustura, galopă ca vîntul spre Clotswolds. De obicei îi făcea mare plăcere să vadă copacii înfloriți și mieii jucăuși de primăvară, dar în acea zi lacrimile o orbeau, ascunzîndu-i frumusețile naturii.

Călări pe o potecă dreaptă prin pădure, printre zambile, pînă la marginea unui lac mic și ascuns. Alunecă jos de pe spinarea calului și îl legă într-un loc unde să poată ajunge la iarba dulce, apoi îi mîngîie botul. Tatăl ei vitreg fusese încîntat să audă că numele calului era Sabat. Sara zîmbi pentru sine. Cît de furios ar fi fost dacă ar fi aflat că numele întreg al animalului era Sabatul Vrăjitoarelor!

Se aplecă deasupra lacului, ca să ia în căușul palmei niște apă, și își surprinse chipul reflectat în luciul acestuia.

— Nu sînt urîtă, spuse sfidător, apoi oftă, gîndindu-se la frumusețea surorilor ei vitrege.

Sara, de fapt, era mai frumoasă la chip și la trup decît ele, dar anii în care familia se purtase urît cu ea își spuneau cuvîntul. Surorile ei erau atrăgătoare, dar prin comparație cu ele, ea era extraordinară. Părul îi era ca de foc, flăcări topite, gura, voluptuoasă și curbată, iar ochii verzi îi erau scoși în evidență de sprîncenele întunecate și de genele lungi și negre. Lîngă ochiul stîng, pe partea cea mai de sus a pomelului, avea o aluniță. Atinse cu vîrfurile degetului semnul despre care familia ei spunea că i-ar fi aparținut diavolului, apoi, ascultînd de un impuls vechi de cînd lumea, își lepădă repede hainele și se scufundă, goală, în apa rece și liniștitoare.

Zîmbi văzînd o pereche de rațe care înotau speriate la adăpostul sălciilor și, pe măsură ce trupul i se răcorea și i se relaxa, atenția îi fu atrasă de culorile strălucitoare ale libelulelor. Poate că era într-adevăr rea, se gîndi. Oare nu semnase ea o scrisoare falsă în numele mamei ei, pe care mai apoi i-o trimisese lui lady Katherine Ashford, la curtea reginei? Kate era sora primului soț al mamei sale. Se căsătorise cu lordul Ashford cu zece ani înainte, iar acum deținea înaltul titlu de garderobieră a reginei. Se învîrtea în cercuri înalte! Sara, dîndu-se drept mama ei, îi scrisese lui Kate ca să-i amintească despre cele cinci fiice minunate ale sale și ca s-o implore să o aducă la curte pe una dintre ele, în orice poziție, oricît de umilă. Îi povestise cît era de greu să găsească soți potriviți pentru ele toate și îi sugerase că, poate, printre cei o mie șase sute de domni de la curtea Elisabetei exista vreunul care să-i devină soț uneia dintre fiicele ei adorabile și manierate.

Trecuseră mai bine de două luni de cînd Sara trimisese scrisoarea, iar acum era nevoită să fie foarte atentă și să intercepteze orice răspuns venit din partea lui lady Ashford.

Imaginația îi luă avînt în timp ce plutea pe apă. Se văzu îmbrăcată într-o rochie de bal de un verde palid, fluturînd un evantai încrustat cu nestemate în fața unui domn care pur și simplu nu se purta cuviincios. Camera strălucitoare în care se aflau era luminată de o mie de lumînări, iar Sara se privi pășind în îmbrățișarea aceluia domn, pentru un dans.

Deodată, un sunet de pușcă se auzi de undeva din apropiere, iar tînăra țipă de spaimă pentru biata rață care abia își luase zborul de pe lac și fusese deja împușcată, căzînd înapoi în apă. Bărbatul o auzi și se apropie de mal. Era soțul lui Margaret, John.

— Spadă! Pe Dumnezeu meu, ești goală!

Se linse pe buze și simți cum trupul său răspunde la vederea cumnatei sale goale, delicioase.

— Pleacă de aici! se răsti ea.

Cîinele lui de vînătoare înotă după pasărea moartă, dar John nu mai avea ochi decît pentru nimfa din fața sa. Era un tînăr chipeș, care zîmbi parșiv cînd înțelese cît de compromițătoare era situația pentru Sara.

— Nu poți să te asiguri că nu spun nimănui nimic decît într-un singur fel, scumpa mea.

— Du-te acasă, la soția ta, îi răspunse ea rece.

— Tu ar fi trebuit să fii soția mea, Spadă. Pe tine te-am cerut prima.

— Prostii! Ai luat-o repede pe Margaret cînd ai aflat că eu n-am nici o lețcaie, pe cînd ea e domnișoara avuție.

— Părinții noștri au aranjat totul. N-am avut încotro. Poartă-te frumos cu mine, Spadă. Știi că mi-ai frînt inima.

— Mi-ar plăcea să-ți frîng gîtul, scîrbosule! strigă ea.